

MÜLLER DEZSŐ

Sápadt arcod is fölsejlik

Minden hullámzik
kibontakoznak
a sekély völgyek
tölgyek villannak föl
a Meszes serényen kitárul
az Őrhegy domboldala
megrezen fölfelé ágaskodik
a Terbete szilaj csúcsa
keskeny felhőket hajkurász
s a terebélyes fenyvesek
ezüstös fényben szenderegnek
a Hatló is elernyed
zöld küszöbe fölött
enyhén szívárog az ég
a Diák-domb lomhán vöröslik
és az agg szőlőhegyeken
a rozoga tőkéknek a napfényt
csíkos szárnyú madarak hordják
az örvénylő tájban
sápadt arcod is fölsejlik
Anyám

Rólad

Sziklahegyek halántékán
a szürke égbolt
felhő-teknője alatt
hajad barna boglyája
megvillan

zord erdők sűrűjében
a csönd sivár
csigaházában
szamóca-ajkad
kigöngyölődik
a délceg lugasok
lidérces árnyékában
szemed aranydarazsa
mint szentjánosbogarak
pöttömnyi fénye föllobban

Otthon

Fáj összeomlik
a szívem
Nagyapám kunyhóját
nem ismertem föl
kitoldották mint
léghajót fölfújták
s fényt dédelgető
pöttömnyi ablakait
bevakolták

fáj összeomlik
a szívem
Anyám hófehér házat
összemaszatolták
dús dohányvirágjait
lekaszabolták
s a kiskertben
egy gigászi házat építettek
rőt toronnyal
a csillámló ég-
boltozat felé

A vers

Vagy mennyezet
felhők raja
görcsbe ránduló
fák bánata

vagy szívárvány
hajnali derengés
ocsúdó pillanat
éjféli merengés
vagy holdvilág
csillagok szekere
csillámló sziklafal
szilaj pereme

s vagy áradat
hömpölygő csend
minden betű benned
égboltot terem.

Versekkel

Fazékba gyűjtöm
sápadtságomat
dús értékeim előtt
becsukott könyv
a világ

atomkorszakban
génebérszet és
klónozások küszöbén
gyöngybetűk méz-
édes szavak
nem kellene

de eljön az idő
amikor versekkel
aknázzák alá
a szívek íny-
vörös völgyét

Életünk

Dédelgetjük
simogatjuk
sebeit bekötözzük
s darabos sérelmeit
föloldjuk

dús könnyeit
pipacsvirágok
kelyhébe zárjuk
s vétkeinek
lucskos hártájáról
lesikáljuk a sötétséget

mindent el-
követünk érte
csak hogy
pitymallatkor-alkonyatkor
ragyoghasson

Nem közömbös

Kibicsaklottam
a magány szikláján
s az üresség zátonyán
ring a szívem

senki se érti
érdes szavaimat
az emberek
fejüket csóválják
nyakukat tekerik
valahányszor
megszólalok

egyedül
csillag-taréjú kakasom
nem közömbös
beszédemre figyelve
– mintha értené azt –
elkukorékolja magát

NÉVJEGY

MÜLLER DEZSŐ (1953, Zilah) költő, lekipásztor.
A kolozsvári Protestáns Teológiai Intézetben végzett
1979-ben. Verseit több-kevesebb rendszerességgel
1989 óta közlik romániai és magyarországi lapok.
Kilenc önálló kötete jelent meg.